DOMSTOLENS DOM (femte avdelningen)
den 17 september 1997 *

I mål C-322/95,

angående en begäran enligt artikel 177 i EG-fördraget, från Pretura circondariale di Roma, att domstolen skall meddela ett förhandsavgörande i det vid den nationella domstolen anhängiga målet mellan

Emanuele Iurlaro

och

Istituto nazionale della previdenza sociale (INPS),

angående tolkningen av dels artikel 9a i rådets förordning (EEG) nr 1408/71 av den 14 juni 1971 om tillämpningen av systemen för social trygghet när anställda, egenföretagare eller deras familjemedlemmar flyttar inom gemenskapen (EGT L 149, s. 2), i dess ändrade och uppdaterade lydelse enligt rådets förordning (EEG) nr 2001/83 av den 2 juni 1983 (EGT L 230, s. 6), sedan ändrad genom rådets förordning (EEG) nr 2332/89 av den 18 juli 1989 (EGT L 224, s. 1), dels artikel 15 i rådets förordning (EEG) nr 574/72 av den 21 mars 1972 om tillämpning av förordning nr 1408/71 (EGT L 74, s. 1) i dess ändrade och uppdaterade lydelse enligt ovannämnda förordning nr 2001/83,

meddelar

* Rättegångsspråk: italienska.

DOMSTOLEN (femte avdelningen)

sammansatt av avdelningsordföranden J.C. Moitinho de Almeida (referent) samt domarna L. Sevón, D.A.O. Edward, P. Jann och M. Wathelet,

generaladvokat: P. Léger,
justitiesekreterare: avdelningsdirektören H.A. Rühl,

med beaktande av de skriftliga yttranden som har inkommit från:

— Emanuele Iurlaro, genom advokaterna Rosa Maffei och Paolo Boer, Rom,

— INPS, genom advokaterna Maddalena Pittelli, Rom, och Patrizia Ciacci, Milano,

— Italiens regering, genom Umberto Leanza, chef för avdelningen för diplomatiska tvister vid utrikesministeriet, i egenskap av ombud, biträdd av Danilo Del Gaizo, avvocato dello Stato,

— Europeiska gemenskapernas kommission, genom Antonio Aresu och Maria Patakia, rättstjänsten, båda i egenskap av ombud,

med hänsyn till förhandlingsrapporten,

efter att muntliga yttranden har avgivits vid sammanträdet den 22 januari 1997 av: Emanuele Iurlaro, företrädd av Paolo Boer, INPS, företrädd av Maddalena Pittelli och Patrizia Ciacci, och kommissionen, företrädd av Maria Patakia och Paolo Stancanelli, rättstjänsten,

och efter att den 13 mars 1997 ha hört generaladvokatens förslag till avgörande,

följande

Dom

1 Pretura circondariale di Roma har genom beslut av den 3 oktober 1995, som inkom till domstolen den 16 oktober samma år, begärt att domstolen enligt artikel 177 i EG-fördraget skall meddela ett förhandsavgörande avseende en fråga om tolkningen av dels artikel 9a i rådets förordning (EEG) nr 1408/71 av den 14 juni 1971 om tillämpningen av systemen för social trygghet när anställda, egenföretagare eller deras familjemedlemmar flyttar inom gemenskapen (EGT L 149, s. 2), i dess ändrade och uppdaterade lydelse enligt rådets förordning (EEG) nr 2001/83 av den 2 juni 1983 (EGT L 230, s. 6), sedan ändrad genom rådets förordning (EEG) nr 2332/89 av den 18 juli 1989 (EGT L 224, s. 1, nedan kallad förordning nr 1408/71), dels artikel 15 i rådets förordning (EEG) nr 574/72 av den 21 mars 1972 om tillämpning av förordning nr 1408/71 (EGT L 74, s. 1) i dess ändrade och uppdaterade lydelse enligt förordning nr 2001/83 (nedan kallad förordning nr 574/72).

2 Denna fråga har uppkommit i en tvist mellan den italienske medborgaren Emanuele Iurlaro och Istituto nazionale della previdenza sociale (den nationella försäkringskassan, nedan kallat INPS) beträffande INPS vägran att beakta de arbetslöshetsperioder som Emanuele Iurlaro har fullgjort i Tyskland i fråga om förvärvande av rätt till en invaliditetsförmån enligt italiensk lag.

3 Det framgår av handlingarna i målet att Emanuele Iurlaro var försäkrad i Italien mellan januari 1954 och mars 1956 och att han i detta syfte erlade 110 veckoavgifter för social trygghet i denna stat. Han flyttade därefter till Tyskland där han

arbetade och erlade avgifter för social trygghet från och med år 1959. Det är ostridigt att Emanuele Iurlaro erhöll arbetslöshetsförmåner enligt tysk lagstiftning mellan den 18 oktober 1984 och den 18 oktober 1989, dock inte mellan den 15 augusti 1989 och den 1 oktober 1989 då han erhöll sjukförmåner.

4 Då Emanuele Iurlaro drabbats av ett handikapp som medförde att hans kapacitet att utföra sådant arbete som motsvarar hans kvalifikationer nedsattes med två tredjedelar, ansökte han den 18 oktober 1989 hos INPS om invaliditetsersättning med stöd av artikel 1 i lag nr 222 av den 12 juni 1984 om ändring av föreskrifterna i fråga om invalidpension (*GURI* nr 165 av den 16 juni 1984, nedan kallad lag nr 222).

5 För att förvärva rätt till invaliditetsersättning och pension på grund av arbetsoförmåga måste den berörde enligt artikel 4 i lag nr 222 uppfylla de försäkrings- och avgiftsvillkor som föreskrivs i artikel 9.2 i lagdekret nr 636 av den 14 april 1939, omvandlad till lag nr 1272 av den 6 juli 1939. Enligt denna bestämmelse — som har ersatts av artikel 2 i lag nr 218 av den 4 april 1952 om reformering av pensioner för obligatorisk invaliditets-, ålderdoms- och efterlevandeförsäkring (*GURI* nr 89 av den 15 april 1952, supplemento ordinario) i dess ändrade lydelse enligt lag nr 222 — krävs i detta syfte att den berörde varit försäkrad i minst fem år och att minst 260 veckoavgifter (fem annuiteter) har erlagts eller krediterats till den berördes förmån, varav minst 156 (tre annuiteter) under de fem år som har föregått hans ansökan om förmåner.

6 I artikel 4 i ovannämnda lag nr 218 föreskrivs följande: "de perioder då ordinarie ersättning har utgått från den obligatoriska arbetslöshetsförsäkringen anses utgöra avgiftsperioder i fråga om rätt till pension och om själva pensionens storlek".

7 Det framgår vidare av beslutet om hänskjutande att de försäkrade enligt artikel 43 i Sozialgesetzbuch (*BGBl.* III 860), i dess ändrade lydelse enligt Gesetz zur Reform der gesetzlichen Rentenversicherung av den 28 december 1989 (*BGBl.* IS.2261), har

rätt till invaliditetspension fram till 65 års ålder om de är oförmögna att utöva sitt yrke, under förutsättning att de har betalt obligatoriska avgifter motsvarande tre år under de fem år som föregick invaliditetens uppkomst och att de har fullgjort de allmänna avgiftsperioderna före invaliditetens uppkomst.

8 Enligt samma bestämmelse förlängs den femåriga referensperiod som föregick invaliditetens uppkomst med perioder som kan jämställas med avgiftsperioder (Anrechnungszeiten) bland vilka enligt artikel 58 i Sozialgesetzbuch ingår de perioder under vilka arbetstagaren har varit inskriven i arbetslöshetsregistret i Tyskland och har erhållit en förmån av ett offentligrättsligt organ. Dessa perioder, som sålunda beaktas vid beräkningen av referensperioden men som inte anses utgöra avgiftsperioder för förvärvande av rätt till pension i Tyskland, ger för övrigt upphov till betalning av fiktiva avgifter för beräkningen av pensionens storlek.

9 INPS avslog Emanuele Iurlaros begäran med motiveringen att villkoret om minimiavgift i lag nr 222 inte var uppfyllt. Även om Emanuele Iurlaro sedan år 1954 har erlagt 110 veckoavgifter i Italien och 854 veckoavgifter i Tyskland, anser INPS att han — under den referensperiod som avses i artikel 4 i lag nr 222, som i förevarande fall löper mellan den 18 oktober 1984 och den 18 oktober 1989 — erhöll arbetslöshetsersättning i Tyskland utan att ha erlagt någon avgift för social trygghet.

10 Sedan Emanuele Iurlaro utan framgång klagat på detta beslut, väckte han den 24 juni 1994 talan vid Pretura circondariale di Roma. Där gjorde han gällande att villkoret om avgift i lag nr 222 var uppfyllt, bland annat av det skälet att den förlängning av referensperioden som föreskrivs i den tyska lagstiftningen i fråga om arbetslöshetsperioder medför att den referensperiod som skall beaktas vid tillämpningen av den italienska lagstiftningen inleddes den 18 oktober 1978.

11 Med hänvisning till artikel 48 i EG-fördraget undrar den nationella domstolen om den inte skall underlåta att tillämpa artikel 4 i lag nr 222, eftersom den kan strida mot artikel 15.1 f i förordning nr 574/72. I denna artikel föreskrivs följande:

"I de fall som avses i förordningens artikel 18.1, 38, 45.1—3, 64, 67.1 och 67.2 skall perioder läggas samman enligt följande regler:

...

f) Om vissa försäkrings- eller bosättningsperioder enligt en medlemsstats lagstiftning endast beaktas om de har fullgjorts inom en viss tidsfrist, skall institutionen som tillämpar denna lagstiftning

...

ii) förlänga denna tidsfrist med försäkrings- eller bosättningsperioder som helt eller delvis har fullgjorts inom den nämnda fristen enligt en annan medlemsstats lagstiftning, om de berörda försäkrings- eller bosättningsperioderna enligt den andra medlemsstatens lagstiftning endast leder till förskjutning av den frist inom vilken försäkrings- eller bosättningsperioderna måste vara fullgjorda."

12 Den hänskjutande domstolen anser att denna regel är otydlig, eftersom det för övrigt förefaller följa av artikel 9a i förordning nr 1408/71 att regeln endast kan tillämpas om det i de två lagstiftningarna föreskrivs att de aktuella perioderna skall "neutraliseras". Detta innebär att regeln inte är tillämplig när denna möjlighet

endast föreskrivs i en av de två medlemsstaterna (i förevarande fall Tyskland till skillnad från Italien).

13 I artikel 9a i förordning nr 1408/71 föreskrivs följande: "Om rätten till förmåner är beroende av att en minsta försäkringsperiod har fullgjorts under en viss period före det försäkringsfall för vilket försäkring gäller (referensperiod) enligt lagstiftningen i en medlemsstat och om denna lagstiftning föreskriver att perioder under vilka förmåner har beviljats enligt lagstiftningen i den medlemsstaten eller perioder som har ägnats åt barnuppfostran inom denna medlemsstats territorium ger anledning till förlängning av referensperioden, skall perioder under vilka invalid- eller ålderspensioner, sjukförsäkringsförmåner, arbetslöshetsförmåner eller förmåner vid olycksfall i arbetet (utom pensioner) har beviljats enligt lagstiftningen i en annan medlemsstat och perioder som har ägnats åt barnuppfostran inom en annan medlemsstats territorium även ge anledning till förlängning av den nämnda referensperioden."

14 Mot bakgrund av dessa tveksamheter har den nationella domstolen beslutat att vilandeförklara målet och ställa en fråga till domstolen "om tolkningen av artiklarna 15.1 f i förordning nr 574/72 och 9a i förordning nr 2332/89, mot bakgrund av artikel 48 i EG-fördraget, för att få klarhet i om artikel 4 i lag nr 222 skall tillämpas så, att referensperioden för förvärvande av rätt till invalidpension skall förlängas när arbetstagaren fått arbetslöshetsersättning i en annan medlemsstat, i förevarande fall Tyskland, där en sådan förlängning är föreskriven och — om frågan besvaras jakande — om en sådan förlängning eventuellt är förenad med vissa villkor".

15 Genom denna fråga vill den nationella domstolen i huvudsak veta om artikel 48—51 i fördraget, artikel 9a i förordning nr 1408/71 och artikel 15.1 f ii i förordning nr 574/72 skall tolkas så, att en medlemsstat, vid beviljande av invaliditetsförmåner, är tvungen att förlänga den referensperiod som föreskrivs i dess lagstiftning för att fastställa minimiförsäkringskravet med en period som motsvarar de arbets-

löshetsperioder som den berörde har fullgjort enligt lagstiftningen i en annan medlemsstat, vilken, till skillnad från den första medlemsstaten, tillåter en sådan förlängning då arbetslöshetsperioderna har fullgjorts på det nationella territoriet.

16 För att kunna besvara denna fråga skall det betonas att den italienska lagstiftningen, som skall tillämpas i förevarande fall, beaktar perioder då arbetslöshetsersättning utgått som avgiftsperioder både i fråga om förvärvande av rätt till pension och vid beräkningen av pensionens storlek. I den tyska lagstiftningen däremot ger den period under vilken en arbetstagare erhåller arbetslöshetsersättning i denna medlemsstat upphov till en fiktiv avgift för att fastställa pensionens storlek samt till att förlänga den femåriga referensperioden för beräkningen av det minimiavgiftsvillkor som måste vara uppfyllt för att rätt till pension skall föreligga.

17 Det kan därför omgående konstateras att villkoren för att tillämpa artikel 9a i förordning nr 1408/71, till vilken det hänvisas i förevarande fall, inte är uppfyllda. Som generaladvokaten har betonat i punkt 51 i sitt förslag till avgörande framgår det av denna bestämmelses ordalydelse att den endast avser det fall då lagstiftningen i en medlemsstat, enligt vilken rätten till förmåner är beroende av att en minsta försäkringsperiod måste ha fullgjorts under en referensperiod, i sig tillåter en förlängning av nämnda period med perioder under vilka vissa förmåner, och i synnerhet arbetslöshetsersättning, har beviljats i en annan medlemsstat. Så är emellertid inte fallet med en lagstiftning, som till exempel den italienska lagstiftning som är tillämplig i förevarande fall, enligt vilken nämnda referensperiod inte förlängs med arbetslöshetsperioderna.

18 Det skall vidare påpekas att Emanuele Iurlaro enbart har omfattats av sådana lagstiftningar i fråga om invaliditetsförmåner som betecknas som "typ B", det vill säga för vilka förmånens storlek fastställs med utgångspunkt i de fullgjorda försäkringsperiodernas längd. I ett sådant fall föreskrivs i artikel 40.1 i förordning nr 1408/71 att arbetstagaren i fråga skall få förmåner enligt bestämmelserna i kapitel 3 (artikel 44—51) om pensioner vid ålderdom och dödsfall, som är analogt tillämpliga.

19 Enligt artikel 45.1 i denna förordning skall institutionen i en medlemsstat, vars lagstiftning kräver att försäkringsperioder har fullgjorts för att någon skall få rätt till förmåner, beakta försäkringsperioder som har fullgjorts enligt en annan medlemsstats lagstiftning såsom perioder som har fullgjorts enligt den lagstiftning som institutionen tillämpar.

20 I detta hänseende preciseras i artikel 15.1 f ii i förordning nr 574/72, vilken är tillämplig "[i] de fall som avses i förordningens artikel 18.1, 38, 45.1—3, 64, 67.1 och 67.2", att institutionen i en medlemsstat, vars lagstiftning endast beaktar vissa försäkringsperioder om de har fullgjorts inom en viss tidsfrist, skall förlänga denna tidsfrist med försäkringsperioder som har fullgjorts inom den nämnda fristen enligt en annan medlemsstats lagstiftning, om de berörda försäkringsperioderna enligt den andra medlemsstatens lagstiftning endast leder till förskjutning av den frist inom vilken försäkringsperioderna måste vara fullgjorda.

21 I ett fall som det i målet vid den nationella domstolen leder emellertid inte de arbetslöshetsperioder som har fullgjorts enligt den tyska lagstiftningen under den referensperiod som skall beaktas enligt den italienska lagstiftningen enbart, enligt tysk lagstiftning, till en förskjutning av den frist inom vilken försäkringsperioderna måste vara uppfyllda. Det framgår nämligen av punkt 16 i denna dom att enligt den tyska lagstiftning som är tillämplig i målet vid den nationella domstolen beaktas även perioder då arbetslöshetsersättning har utgått vid beräkningen av invaliditetsförmånens storlek.

22 Under dessa förutsättningar skall det konstateras att artikel 15 i förordning nr 574/72 inte med framgång kan åberopas i förevarande mål utan — och det är inte ens nödvändigt — att pröva om denna bestämmelse avser de fall då, i likhet med målet vid den nationella domstolen, artikel 45 i förordning nr 1408/71 inte är direkt utan analogt tillämplig enligt artikel 40 i samma förordning.

23 Slutligen skall det påpekas att enligt domstolens rättspraxis (se bland annat dom av den 20 september 1994 i mål C-12/93, Drake, Rec. 1994, s. I-4337, punkt 26), reglerar artikel 51 i EG-fördraget och förordning nr 1408/71 inte villkoren för fastställande av försäkringsperioder. Det tillkommer varje medlemsstat att fastställa de rättsliga villkoren för rättigheten eller skyldigheten att få ansluta sig till ett system för social trygghet, under förutsättning att det härvid inte förekommer någon öppen eller dold diskriminering mellan egna och andra medlemsstaters medborgare.

24 I förevarande fall används i den italienska lagstiftningen objektiva kriterier som tillämpas utan åtskillnad på nationella arbetstagare och arbetstagare från andra medlemsstater. De perioder under vilka den berörde har fullgjort arbetslöshetsperioder enligt sin egen lagstiftning eller enligt en annan stats lagstiftning får nämligen inte beaktas enligt den italienska lagstiftningen för att förlänga den femåriga referensperiod som föreskrivs i denna vid beräkningen av minimiförsäkringskravet i syfte att bevilja en invaliditetsförmån.

25 Under dessa förutsättningar skall slutsatsen dras att artikel 48—51 i fördraget, artikel 9a i förordning nr 1408/71 och artikel 15.1 f ii i förordning nr 574/72 skall tolkas så, att en medlemsstat, vid beviljande av invaliditetsförmåner, inte är tvungen att förlänga den referensperiod som föreskrivs i dess lagstiftning för att fastställa minimiförsäkringskravet med en period som motsvarar de arbetslöshetsperioder som den berörde har fullgjort enligt lagstiftningen i en annan medlemsstat, vilken, till skillnad från den första medlemsstaten, tillåter en sådan förlängning då arbetslöshetsperioderna har fullgjorts på det nationella territoriet.

26 Emanuele Iurlaro och kommissionen har för övrigt gjort gällande att vid tillämpningen av reglerna om sammanläggning i artikel 45.1 i förordning 1408/71 skall den italienska institutionen inte enbart beakta de arbetslöshetsperioder som har fullgjorts i Italien under den omtvistade referensperioden utan även liknande perioder som har fullgjorts i Tyskland. Så är fallet även om arbetslöshetsperioderna enligt tysk lagstiftning inte beaktas i fråga om förvärvande av rätt till invaliditetsförmåner. Emanuele Iurlaro har emellertid enligt egen uppgift fullgjort arbetslöshetsperioder i Tyskland som överstiger tre år under den femårsperiod som föregick

hans ansökan om invaliditetsförmåner i Italien. Följaktligen skulle han ha uppfyllt villkoret i artikel 4 i lag nr 222, enligt vilket 156 veckoavgifter (tre annuiteter) skall ha erlagts eller krediterats till den berördes förmån under de fem år som föregick hans ansökan om förmåner.

27 Härvid skall erinras om att begreppet "försäkringsperiod" definieras i artikel 1 r i förordning nr 1408/71 såsom "avgiftsperioder, anställningsperioder eller perioder av verksamhet som egenföretagare definierade eller erkända som försäkringsperioder i den lagstiftning enligt vilken de har fullgjorts eller anses vara fullgjorda och alla andra perioder som behandlas som sådana när de enligt denna lagstiftning betraktas som likvärdiga med försäkringsperioder".

28 Härav följer att med "försäkringsperioder" avses, bland annat i fråga om tillämpningen av artikel 45 i förordning nr 1408/71, perioder definierade eller erkända som sådana i den lagstiftning enligt vilken de har fullgjorts (se, bland annat beträffande likställda perioder, dom av den 7 februari 1990 i mål C-324/88, Vella m. fl., Rec. 1990, s. I-257), under förutsättning att artikel 48—51 i fördraget har respekterats (se härvid bland annat dom av den 15 oktober 1991 i mål C-302/90, Faux, Rec. 1991, s. I-4875, punkt 25—28).

29 De ovannämnda bestämmelserna i fördraget följs dock inte då en nationell lagstiftning, i fråga om förvärvande av rätt till invaliditetsförmåner, endast beaktar de arbetslöshetsförsäkringsperioder som har fullgjorts på det nationella territoriet men inte liknande perioder som har fullgjorts på övriga medlemsstaters territorium.

30 Ett sådant krav, för vilket inget objektivt skäl har angivits och som medför en särbehandling av de arbetstagare som inte har utnyttjat sin rätt till fri rörlighet i förhållande till migrerande arbetstagare till skada för de sistnämnda, skall anses vara diskriminerande och strider följaktligen mot de grundläggande reglerna i fördraget om fri rörlighet för arbetstagare.

31 Det skall emellertid preciseras att INPS och den italienska regeringen har påpekat vid sammanträdet vid domstolen, utan att bli motsagda på denna punkt, att det italienska systemet endast jämställer arbetslöshetsperioder med förmånsperioder i fråga om beräkningen av förvärvande av rätten till invaliditetsförmåner för en maximal period på sex månader.

32 Mot bakgrund av dessa påpekanden, som det tillkommer den nationella domstolen att kontrollera närmare, kan slutsatsen dras att artikel 48—51 i fördraget inte hindrar att en medlemsstats lagstiftning, såsom den italienska lagstiftningen, i fråga om beviljande av invaliditetsförmåner endast beaktar arbetslöshetsperioder om maximalt sex månader som har fullgjorts i en annan medlemsstat, under förutsättning att en sådan begränsning även är tillämplig i de fall då nämnda perioder fullgjorts i den medlemsstat där den behöriga institutionen är belägen.

33 Den nationella domstolens fråga skall följaktligen besvaras på så sätt att artikel 48—51 i fördraget, artikel 9a i förordning nr 1408/71 och artikel 15.1 f ii i förordning nr 574/72 skall tolkas så, att en medlemsstat, vid beviljande av invaliditetsförmåner, inte är tvungen att förlänga den referensperiod som föreskrivs i dess lagstiftning för att fastställa minimiförsäkringskravet med en period som motsvarar de arbetslöshetsperioder som den berörde har fullgjort enligt lagstiftningen i en annan medlemsstat, vilken, till skillnad från den första medlemsstaten, tillåter en sådan förlängning då arbetslöshetsperioderna har fullgjorts på det nationella territoriet. Vidare strider det inte mot artikel 48—51 i fördraget att en medlemsstats lagstiftning, i fråga om beräkningen av minimiförsäkringskravet vid beviljande av en invaliditetsförmån, inte beaktar arbetslöshetsförsäkringsperioder som har fullgjorts enligt en annan medlemsstats lagstiftning under en bestämd period före försäkringsfallet utöver de perioder som beaktas av den första medlemsstatens lagstiftning under samma period.

Rättegångskostnader

34 De kostnader som har förorsakats den italienska regeringen och Europeiska gemenskapernas kommission, som har inkommit med yttrande till domstolen, är inte ersättningsgilla. Eftersom förfarandet i förhållande till parterna i målet vid den nationella domstolen utgör ett led i beredningen av samma mål, ankommer det på den nationella domstolen att besluta om rättegångskostnaderna.

På dessa grunder beslutar

DOMSTOLEN (femte avdelningen)

— angående den frågor som genom beslut av den 3 oktober 1995 förts vidare av Pretura circondariale di Roma — följande dom:

Artikel 48—51 i EG-fördraget, artikel 9a i rådets förordning (EEG) nr 1408/71 av den 14 juni 1971 om tillämpningen av systemen för social trygghet när anställda, egenföretagare eller deras familjemedlemmar flyttar inom gemenskapen, i dess ändrade och uppdaterade lydelse enligt rådets förordning (EEG) nr 2001/83 av den 2 juni 1983, sedan ändrad genom rådets förordning (EEG) nr 2332/89 av den 18 juli 1989, och artikel 15.1 f ii i rådets förordning (EEG) nr 574/72 av den 21 mars 1972 om tillämpning av förordning nr 1408/71 i dess ändrade och uppdaterade lydelse enligt förordning nr 2001/83 skall tolkas så, att en medlemsstat, vid beviljande av invaliditetsförmåner, inte är tvungen att förlänga den referensperiod som föreskrivs i dess lagstiftning för att fastställa minimiförsäkringskravet med en period som motsvarar de arbetslöshetsperioder som den berörde har fullgjort enligt lagstiftningen i en annan medlemsstat,

vilken, till skillnad från den första medlemsstaten, tillåter en sådan förlängning då arbetslöshetsperioderna har fullgjorts på det nationella territoriet. Vidare strider det inte mot artikel 48—51 i fördraget att en medlemsstats lagstiftning, i fråga om beräkningen av minimiförsäkringskravet vid beviljande av en invaliditetsförmån, inte beaktar arbetslöshetsförsäkringsperioder som har fullgjorts enligt en annan medlemsstats lagstiftning under en bestämd period före försäkringsfallet utöver de perioder som beaktas av den första medlemsstatens lagstiftning under samma period.

Moitinho de Almeida Sevón Edward

Jann Wathelet

Avkunnad vid offentligt sammanträde i Luxemburg den 17 september 1997.

R. Grass

Justitiesekreterare

J.C. Moitinho de Almeida

Ordförande på femte avdelningen